

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΝ C1 AUD MARSEY

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΕΡΑΣΕ, ΕΝΑ ΡΟΔΟ ΕΠΕΣΕ...

Έρρικός περπατούσε μόνος ένα ανοιξιάτικο πρωί, μέσα στο δάσος.

Ένα γλυκό άεράκι φυσούσε, και τα φυλλώματα των δέντρων ψιθύριζαν μυστικά.

Τρελλά πουλιά, κελαιδοῦσαν πρόσοχα, ηρθώντας από κλώνο σε κλώνο.

Ο Έρρικός, αφού περπάτησε άρκετη ώρα, κάθησε κάτω από μιá θαλανιδιά, έπίπλω στην δελουδένια γλόη, σμά σ' ένα μονοπάτι. Έκει, θά έρχόταν σε λίγο να τον βρῆ η Λιζέττα, η άγαπημένη του υ-

χοή Ξανθοῦλα.

Ο Έρρικός, ανάσαινε άχόρταγα ως τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, τὸ μορφομένο άεράκι, κι' έννοιαισε να πλημμυρίῃ ὅλη του τὴν ύπαρξι η χαρά τῆς ζωῆς.

Κι' αλήθεια, έπρεπε να εἶνε εὐτυχισμένος ὁ Έρρικός. Ήταν γυνὸς χωριστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πλοῦσιαι μετὰ τὸν πόλεμο, κι' εἶται μορφοῦσε να παρακολοθητῆ τώρα ανώτερες σπουδῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Σουβόνης. Ἄλλὰ κάποια ὑπερκόπωση πού αισθάνθηκε έξωρα, μιá άδυναμία γενική, τὸν άνάγκασε να Ξαναγυρισῆ στὸ χωριὸ του, γιá να Ξεκουραστῆ και να δυναμώσῃ λίγο καιρό.

Ἀπὸ τις πρώτες κίβλας ἡμέρες πού Ξαναβρέθηκε στὸ χωριὸ του, άρχισε να νοιῶθη τὸν εαυτό του πούλ καλύτερα. Τὰ Ξαναβρέθηκε ὅλα εκεί, τὰ πράγματα και τοὺς ανθρώπους, ἴδια κι' άπαράλλαχτα, ὅπως τὰ εἶχε άφήσει. Μόνον ἡ Λιζέττα εἶχε αλλάξει. Εἶχε γίνει πὸ ὠμορφη ἀπὸ ἄλλοτε και τὸν άγαπούσε περισσότερο ἀπὸ πρῖν.

Μά, παρ' ὅλη τὴν ὡμορφιά τῆς και τὴν άγάπη τῆς, ὁ Έρρικός, τώρα πὸ εἶχε γνωρίσει τὴν γαίρη και τὰ θέληγρα τῆς Παριζιάνας, δὲν μορφοῦσε να τὴν θεωρητῆ και ὡς τὴν τελειότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ μικρὸς τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ πὸς θά τὴν έκανε γυναῖκα του, ἡ ἄδολη Ξανθοῦλα τὸν θεωροῦσε πειά άρραβωνιαστικὸ τῆς και τὸν περιέμενε με λαχτάρια να γυρισῆ ἀπὸ τὸ Παρίσι γιá να παντρευτοῦν.

Ἡ χαρά τῆς ἦταν άπεριγραπτη, εἰταν μιá μέρα τὸν εἶδε ανέλπιστα μπροστὰ τῆς. Μιá τὴν εὐτυχία τῆς τῆ διαδέχθηκε ἡ πὸ μεγάλη θλίψη, εἰταν ἐκείνος τῆς εἶπε πὸς δὲν ἦταν και τόσο καλά, κι' έπρεπε να περιέμενε πὸλὸν καιρό γιá να γίνῃ ὁ γάμος τους.

Δὲν τὴν έννοιαισε γιá τὴν ανάλκλη τοῦ γάμου τους. Ἄγατούσε τὸσο τὸν Έρρικό, ὡστε μορφοῦσε να τὸν περιέμενε μέχρι θανάτου. Έκεινο πὸν άνησῆχσε πὸλὸν ἦταν ἡ αγεία του.

Ο γιαιτόδς εἶχε πει στὸν Έρρικό, να πηγαίνῃ κάθε πρωί στὸ δάσος, ν' αναντῆ τὸν ἴσογόνο του άερα. Έκει λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὴν θαλανιδιά, πῆγαινε και τὸν συναντούσε κάθε πρωί ἡ Λιζέττα.

Ἐκείνο τὸ ανοιξιάτικο πρωί, ὅλα φαινότανσαν στὸν Έρρικό ὀμοιώτερα ἀπὸ ἄλλοτε. Τὸ δάσος, τοῦ ὁποῖου τὸσες φορὸς εἶχε χαρεῖ τῆς ανοιξιάτικες ὀμορφίαις, τὸν νοιῶτενε και τὸν μάγευε. Κι' εἶταν σε λίγο έφτασε κι' ἡ Λιζέττα και κάθησε κοντὰ του ἐπάνω πρὴν γλόη, τοῦ φάνηκε σάν μιá μαριτωμένη νεοίδια.

Ἄρκασιμένος γιá ἔρωτα, τὴν άγάλλασε και τὴν φίλησε, ὅπως πὸτὲ τριμπερά, ἐνὼ ἡ Λιζέττα χαμογελοῦσε μετὰ πὸ γοητευτικὸ τῆς καυῖγέλο.

Καθὸς βροιαζόντουσαν σφιχταγκλισσιμένοι, άκούστηκε έξωρα πὸ μονοπάτι ὁ καλασιμὸς ἄλόγου. Ἄμέσως ὁ Έρρικός κι' ἡ Λιζέττα ἀποτραβήχτηκαν ὁ ένας ἀπὸ τὸν ἄλλο και γύρισαν να ἴδου πὸιὸς περνοῦσε.

Κατάπληκτοι εἶδαν τότε να περνῆ μπροστὰ τους μιá ὀμοιοτάτη ἀμαζόνα, ἡ ὁποία έπτενε με άσυγκρητη γαίρη, ένα σπαιμισσο κάταπλο ἄλογο.

Τὸ φορέμα τῆς ἦταν μαῦρο, πὸλὸ μακρὸ, κι' έφαρμοστὸ στὸ κορμι τῆς, τοῦ ὁποῖου άφαινε να φαινόται ἡ ὑπέροχη γραμμῆς. Ένα χλωμὸ τριαντάφυλλο στὸλεξε τὸ κορσάκι τῆς, και τὸ χρώμα του ταίριαζε μετὸ χρώμα τοῦ προσώπου τῆς. Ήταν χλωμῆ ἡ ὄρεια ἀμαζόνα, εἶχε μαλλιά κατάναιρα, μάτια πράσινα και χείλη βαθεία κόκκινα, βροσιανά.

Ο Έρρικός αντιροῦζόντάς τὴν ταραχτηκε τόσο, ὡστε σηκώθηκε ἀπὸ τὴν θέσι του. Μιá άκατανιῆτη ἔλξη τὸν τράβηξε άμέσως πρὸς τὴν ὄρεια άγνωστη, και θέλησε να τὴν ακολουθήσῃ, άδιαφοροῦντας γιá τὴν παρουσία τῆς Λιζέττας.

— Πὸυ πᾶς; τὸν ρώτησε ἡ φτωχῆ του φίλη. Μά ἐκείνος δὲν τῆς άπάντησε τίποτε και προχώρησε στὸ νενοπάτι, ἐνὼ ἡ ἀμαζόνα έξαναβῆσαν πέρα στὸ δάσος.

Ο Έρρικός, εἰταν έπαρε πειά να τὴ βλέπῃ, άρχισε να παρακολοθητῆ τὰ ἴχνη πὸι εἶχαν άφήσει ἐπάνω στὸ ὑγρὸ χῶμα, τὰ πέταλα τοῦ ἄλόγου.

Μά σιμχρόνως κι' ἡ Λιζέττα, με τὴν καρδιά σπαραγμένη ὀπ' τὴν ὀόνη, τὸν ακολουθοῦσε ἀπὸ πτω.

Ἐξάμνα ὁ Έρρικός, καθὸς προχωροῦσε, εἶδε πεισμένο ἐπάνω στὰ χόρτα, τὸ χλωμὸ τριαντάφυλλο, που εἶχε χαρφομένο στὸ κορσάκι τῆς ἡ ὄρεια ἀμαζόνα. Κορῆς ἄλλο, σε κάποιο ἀποτομο ἀνατιῆσμα τοῦ ἄλόγου, τὸ ἔνδοσ αὐτο εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς πραινομάτας κατερμαλίσσας.

Ο Έρρικός έσκυψε, πῆρε τὸ τριαντάφυλλο, και τὸ μύρισε σάν μισοῦενος.

— Δώσε μοῦ τὸ ἔμνα αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο! τοῦ φώναξε τότε ἡ Λιζέττα.

Μά ἐπειδὴ ὁ Έρρικός δὲν άπαντούσε, ἐκείνη έπέμεινε: — Δώσε μοῦ τὸ!... τοῦ Ξαναεἶπε με φωνῆ πὸλ ἄρκα.

Μά τοῦ κάκου!... Ο Έρρικός δὲν τὴν άκούγε πειά. Τότε ἡ Λιζέττα, τοῦ εἶπε με πόνο:

— Έρρικό, καταλάβαινα πάντα πὸς δὲν μ' αγαπάς, ὅσο σ' αγαπῶ εἰγὸ. Σῆμερα ὅμως γιá μιá στιγμή φαντάσθηκα, ὅτι μ' αγαπάς πὸλ. Ἄλλὰ τώρα βλέπω, πὸσο γελάστηκα. Μιá γυναῖκα πὸν πέρασε, σοῦ πῆρε μεσα σε μιá στιγμή τὴν καρδιά σου!...

— Πειά εἶνε αὐτῆ ἡ γυναῖκα; ρώτησε ὁ Έρρικός. — Εἶνε ἡ κόρη ἐνὸς πηρογοδεσπότη του περιγύρου. Ὅλο ἐδῶ τῆ θεωροῦν πὸλ ἰδιότροπη, γιαιτὸ κάνει ὅτι τῆς άρέσει και γυρῆει ὀλομόναχη στὰ δάση, ἐπάνω στὸ ἄλογο τῆς. Λοιπὸν, γιá πὸς μου, τὴν ἔροτειθήθηκε; ἄλῃται;

Ο Έρρικός, κορῆς ν' άπαντήσῃ, κίτταξε τὴν Λιζέττα. Πὸσο πὸ χωριμίτση τοῦ φαινόταν τώρα, μετὸ παχουλὸ τῆς σῶμα και τὰ ὀδύνα μάγουλά τῆς!... Και γέλασε, γιαιτὸ θυμῆθηκε πὸς πειν ἀπὸ λίγη ὄρεια, τοῦ εἶχε φανεί ὀμορφη σάν νύμφη τοῦ δάσου. Δὲν εἶχε ἰδει ἀκόμα τὴν ὀμορπότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, τὴν βασίλισσα τῆς ὀμοορμιάς... Ὅτε σ' αὐτὸ τὸ Παρίσι δὲν εἶχε συναντήσῃ τόσο γοητευτικῆ γυναῖκα, σάν τὴν ὄρεια ἀμαζόνα.

— Γιατὶ γελᾶς; τὸν ρώτησε ἡ Λιζέττα.

Ο Έρρικός, άκούγοντας τὴν ἔρωτησί τῆς, συνῆλθε κάπως ἀπὸ τὴν ταραχῆ του και τῆς άπάντησε: — Γελῶ γιαιτὸ εἶσαι τόσο ἔηλιάρα.

— Δὲν τὴν άγάπησες λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἀριστοκράτσησα;

— Τὴν θαύμασα ἄπλως γιá τὴν γαίρη, μετὴν ὁποῖαν έπτενε.

— Δὸς μου τότε τὸ τριαντάφυλλο!

— Ὅχι!... Δὲν θά σοῦ τὸ δώσω!...

— Γιατὶ;

— Γιατὶ να μῆθς να μὴ τῆ λειῆς.

Ἡ Λιζέττα τότε, θέλησε ν' άρπῆξῃ τοῦ Έρρικού τὸ λουλουδι. μὰ αὐτὸς σῆκωσε άμέσως πρὸς τὸ χέρι του, και ἡ φτωχῆ Λιζέττα, δὲν κατώρθωσε τίποτ' ἄλλο, παρὰ να πληγῶσῃ τὸ κάταστρο χιράκι τῆς, σ' ἄγκάθη τοῦ ὀδου.

Σταγόνες αἱματος, σάν ρομπά.

να φάνηκαν στα λεπτά δάχτυλά της.

— Πάρε το αίμα μου μ' ένα φίλημα σου, αν μ' αγαπάς! του είπε τότε η Λιζέττα, απλώνοντας προς τα χείλη του το πληγωμένο της χέρι.

Αυτός όμως γύρισε άλλου τού πρόσωπό του. Τότε η Λιζέττα κλαίγοντας, έφυγε τρέχοντας από κοντά του. — Λιζέττα! φώναξε ο Έρρικος. Λιζέττα, έλα, μην φεύγεις!... Μά η Λιζέττα βρισκόταν πια μακριά και δεν τον άκουγε.

Αυτό ήταν όλο...

Μιά γυναίκα πέρασε, ένα τριαντάφυλλο έπεσε... "Ένας νέος είδε την γυναίκα, πήρε το τριαντάφυλλο και μία άδωα κοπέλα πληγωθήκε από τ' άγκάθια του.

Αυτά, αυτά μόνο, έφτασαν για να γίνη ένα δράμα.

'Από εκείνο τού πρωί, ο Έρρικος δεν συλλογιζόταν πια παρά την ώραία άγνωστη.

'Έμαθε πού βρισκόταν ο φτώχος της, την παραμόνευε όταν επρόκειτο να βγη έξω, κ' έτιγχε ζουσιω της στο δάσος...

Μά ξεκίνη, τρενούσε λαντα αδιάρωση από μπροστά του, πάντα χλωμή σαν μάρμαρο, μέσα στο μαύρο φορεμά της...

Τέλος μία μέρα, ο φτώχος νέος, μη μπορώντας πια να συγκρατήσει τού αίσθημα πού τού πλημύριζε την καρδιά του, αποφάσισε να της μιλήση. Την παραμόνευε σ' ένα μονοπάτι τού δάσους, κ' όταν σέ λίγο την είδε να παρουσιάζεται, ύπεροχη σαν λάντα, προχώρησε ολόσιω προς τού άλογο της πού κάλυπτε.

'Εκείνη μόλις πρόφτασε να τού συγκρατήσει και να μη τόν παρυσύρη.

— Είστε τρελλός! τού φώναξε. Λίγω έλειψε να σάς ρίξω κάτω!

Τότε ο Έρρικος, με φωνή σταθερή, της είπε :

— Δεν με θυμάστε λοιπόν καθόλου; Περάσατε μία μέρα, απ' εδώ, με τού άλογο σας, ενώ εγώ καθόμουν επάνω στη χλόη. 'Ηταν μαζί μου κ' η άρραβωνιαστιά μου, μά απ' τή στιγμή αυτή δεν θέλω πια να την ξέρω. Περάσατε χωρίς να με κοιτάξετε, άλλ' εγώ πρόβησα να σάς θαυμάσω, σαν μία μαγική όπτασία. Περάσατε και δεν έμεινε από σάς τίποτα άλλο, παρά μόνο αυτό τού ρόδο πού από τότε τού έχω επάνω στην καρδιά μου.

— Είστε τρελλός!... φώναξε πάλι η ώραία άμαζόνα. 'Αφήστε με να περάσω.

'Ο Έρρικος όμως δεν ύποχώρησε, αλλά απλώνοντας τού χέρια του προς αυτήν, φώναξε :

— Ναι!... Σας αγαπώ σαν τρελλός!... Είμαι τρελλός, τρελλός από άγάτη για σάς!...

— Φύγετε! φώναξε πάλι η νέα.

Κι επειδή ο Έρρικος δεν σάλευε από τή θέσι του, σήρωσε τού χέρι της και τόν χτύπησε με τού μαστίγιό της στο πρόσωπο.

'Ο φτώχος νέος ούρλιαξε από τόν πόνο του και παραμέρισε.

Τότε τή άμαζόνα έσπρωξε τού άλογο της εμπρός κ' άπομακρόνθηκε καλύπτοντας.

'Ο Έρρικος, έμεινε εκεί, με τόν θάνατο μέσα στην καρδιά του. 'Εννοούσε τού πρόσωπό του να καιη από τού χτύπημα, μά η πληγή της ψυχής του τόν έβασάνιζε πού πολύ.

Και τότε ξαφνικά θυμήθηκε τή γλυκειά του Λιζέττα, πού τόσο την είχε παράνει. 'Η σκέψη της τόν άνακούφισε κάπως και σιγά σιγά, συντρυμμένος κ' έμμηδεταιμένος, τραβήξε για τού σπίτι της, στο όποιο τόσες μέρες είχε να πάη.

'Εκεί όμως έμαθε ξαφνικά πώς η άρραβωνιαστιά του ήταν έτοιμοθάνατη. Τό χέρι της είχε πάθει μόνιμο από τ' άγκάθια τού ρόδου πού τού πληγώσαν κ' επειδή ο γιατρός δεν μπόρεσε να την προλάβη, η μόλις είχε άπλωθει σ' όλο τού μερ-σο.

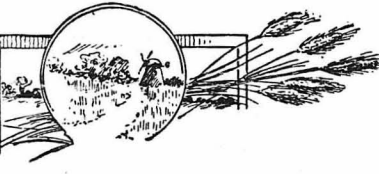
Φώναξαν τότε ένα γιατρό από τήν γειτονική πόλι, ο όποιος είπε πώς έπρεπε να κοπή τού χέρι, μά η Λιζέττα δεν τού ήθελε αυτό με κανένα τρόπο. Προτιμούσε να πεθάνη παρά να χάση τού χέρι της.

'Ο Έρρικος, κλαίγοντας τώρα, της ζητούσε συγγνώμη.

'Η φτωχή νέα τόν άγαπούσε λάντα τόσο, ώστε όχι μόνο τόν συχώρεσε, αλλά και πέθανε εύθυμιμένη στην άγκαλιά του.

Μά κ' ο Έρρικος δεν έζησε πολλόν καιρό, έπειτα από τόν θάνατο της Λιζέττας. Τό αδύνατο στήθος του, δεν μπόρεσε ν' άντιέξη σέ τόσες συγκινήσεις.

'Αλλά παρ' όλες τις τύψεις και τόν πόνο πού είχε νιώσει για τού θάνατο της άρραβωνιαστιάς του, πέθανε ψιθυρίζοντας τού όνομα της ώραίας άμαζόνας, και φυλάγοντας σαν ιερό κειμήλιο τού μοιραίο θανάσιμο ρόδο, επάνω στην καρδιά του...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

'Η έκαστοτακτηρης τών σπύρων. 'Η δραματική ζωή τού έφευρέτου των. Πώς πέθανε τρελλός. Τό βαθύτερο άνθρακωρυχείο τού κόσμου. Τά μαλλιά τών γυναικών στην άρχαιότητα. Πώς τά έκοθαν και τ' άφιέρωναν σέ διάφορες δεσότητες. Τέ χτένιαμα τών 'Ατθιδών, κτλ.

Τά πρώτα σπύρα, τά όποία ήταν κέρνα και είχαν ως βάση τού φώσφορο, άνεκαλύφθησαν τού 1832, δηλαδή πού έκαστόν. 'Ο έφευρέτης τους παρέμεινε για λίγο καιρό άγνωστος, από τις νεότερες όμως έρεινες εξακριβώθηκε ότι ο άνθρωπος, στον όποιον χωρυστούμε τά σπύρα, ήταν ο 'Ιωάννης Φρειδερίκος Κάμμερερ από τήν Δαρμαστάτη.

'Ο έφευρέτης αυτός είχε πολύ περιπετειώδη ζωή. Στην άρχη ήταν κοσινάς, άργότερα καπελλάς και στο τέλος μικρέμπορος. Κατά τού 1832, όμως, έπειδή άνακατεύθηκε σέ κάποιον επαναστατικό κίνημα, σινελήφθη και φυλακίστηκε. Σύμφωνα λοιπόν με τήν παράδοσι, ο Κάμμερερ έμεινε τά σπύρα κατά τή διάρκεια της φυλακιάς του. 'Αργότερα κατόρθωσε να δραστηριένη από τή φυλακή του και κατέφυγε στην 'Ελβετία, όπου και έμεινε μέχρι τού θανάτου του. Στην Ελβετία ο Κάμμερερ ίδρυσε ένα εργοστάσιο σπύρων, τού όποιο λειτουργούσε λαμπρά και τού απέδιδε σημαντικά κέρδη. Τά μεγάλα όμως βάσανα πού είχε περάσει στη ζωή του, έκλόνησαν τήν ύγεια του και έπειτ' από λίγο καιρό παρουσιάστηκαν στον Κάμμερερ τά πρώτα συμπτώματα της διανοητικής διαταραξέως, ή όποία δεν άργησε να καταλήξη σέ καθωρή τρέλλα. 'Ο Κάμμερερ κλείσθηκε τότε σέ μία κλινηκή και, ύστερα από πολλόν έτων μαρτύριο, απέθανε χωρίς ν' άποκτήση τού λογικό του.

Τό βαθύτερο άνθρακωρυχείο τού κόσμου βρίσκεται στο Σιτι-Ντιη τού Τρανσβαάλ. 'Αποτελείται από δυό συνεχόμενα φρεατα και τού βάθος του φτάνει τού 2135 μέτρα, υπό τήν επιφάνεια της γής! Παρ' όλα αυτά, οι εργάται, οι όποιοι είνε καταδικασμένοι να εργάζονται στο αφάνταστο αυτό βάθος, δεν ύποφέρουν καθόλου χωρίς στα τελειότατα μηχανήματα άερισμού και φωτισμού πού λειτουργούν εκεί κάτω!

'Η γυναίκες της άρχαίας Αιγύπτου, έκοθαν τά μαλλιά τους οριζόντια ως τόν τράχηλο, και τά χτένιασαν προς τά πίσω.

Στην άρχαία 'Ελλάδα τ' άγόρια έκοθαν συνήθως για πρώτη φορά τά μαλλιά τους σέ ηλικία δώδεκα ως δεκατέντε χρόνων. Τά κορίτσια πάλι έκοθαν τους πλοκάμους των τήν παραμονή τού γάμου των και τούς προσέφεραν ως ανάθημα στην 'Αρτεμι και στις Μοίρες.

'Η γυναίκες όμως της Κορίνθου, άφιέρωναν τους κομμένους βοστρύχους των στην 'Αφροδίτη, τήν όποία θεωρούσαν προστάτιδά τους.

Στά Μέγαρα πάλι επικρατούσε ή συνήθεια, να προσφέρουν οι μελλοντικοί τού κομμένα μαλλιά τους στην 'Ιρινή, τή θυγατέρα τού 'Αλκαθού, ή όποία είχε πεθάνει παρθένος. Στην 'Αθήνα τέλος και στο 'Αργος ή γυναίκες άφιέρωναν τού κομμένα μαλλιά τους μονάχα στην Παλλάδα 'Αθηνα.

'Αναφέρεται σχετικώς από κάποιον ιστορικό ότι κάποτε ή γυναίκες της Σικωνίας, είχαν σκεπάσει έντελώς ένα άγαλμα της 'Αρτέμιδος, με τ' άνάθημα τών μαλλιών τους. Γιατί στη Σικωνία επικρατούσε τού έθιμο να κόβουν ή γυναίκες τά μαλλιά τους και εις ένδειξιν πένθους. Συνήθεια επίσης να ριχνουν τους κομμένους βοστρύχους των στο τρικυμωμένο πέλαγος για να εξαλειφώσιν τήν όργη τών θαλασσιών θεοτήτων.

'Αναφέρεται επίσης ότι ή γυναίκες των άνωτέρων τάξεων τών άρχαίων 'Αθηνών πασάλιζαν τά μαλλιά τους με χρυσόπικνη και τού στόλιζαν με πολυτίμους λίθους και με χρυσά τεχνητά χτένιαμα. Τό χτένιαμα τών 'Ατθιδών, ήταν έξαιρετικά έπιμελημένο παρ' όλη τήν φαινομενική απλότητά του.

Τά νέα κ' άνύπαντρα κορίτσια τών 'Αθηνών, τύλιγαν τις πλεξίδες των σαν στέφανο γύρω στο κεφάλι τους, ενώ ή παντρεμένης τά έδεναν κάπως πίσω στο στέθο, ή τού έπλεκαν σέ χοντρές πλεξίδες, άφινόντάς τα να πέφτουν στις πλάτες τους.

'Η Ρωμαίες δέσποινες για να κάνουν τά μαλλιά τους να φαίνονται πού ξανθά, τά πασάλιζαν με κίτρινη γύρη λουλουδιών.